

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক হৈছা ভাৰতৰ অতি মূল্যবান সেৱক, তোমালোকে নিজৰ তন-মন-ধনেৰে শ্ৰীমতত ইয়াক ৰামৰাজ্য কৰি তুলিব লাগিব"

প্ৰশ্ন: সঁচা অলৌকিক সেৱা কোনটো, যিটো এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কৰা?

উত্তৰ: তোমালোক সন্তানসকলে গুপ্ত ৰীতিৰে শ্ৰীমতত পাৱন ভূমি সুখধামৰ স্থাপনা কৰি আছা - এয়াই হৈছে ভাৰতৰ সঁচা অলৌকিক সেৱা। তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ শ্ৰীমতত সকলোকে ৰাৱণৰ জেলৰ পৰা মুক্ত কৰি আছা। ইয়াৰ বাবে তোমালোক পাৱন হৈ আনকো পাৱন কৰি তোলা।

গীত: নয়ন হীন কো ৰাহ দিহাও... (নয়নহীনক মাৰ্গ দৰ্শন কৰা....)

ওঁম শান্তি। হে প্ৰভু, ঈশ্বৰ, পৰমাত্মা বুলি কোৱা আৰু পিতা বুলি কোৱাৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। হে ঈশ্বৰ, হে প্ৰভু বুলি ক'লে কিমান ৰিগাৰ্ড (সন্মান, শ্ৰদ্ধা) থাকে। আকৌ তেওঁক পিতা বুলি কয়, গতিকে পিতা শব্দটি বহুত সাধাৰণ। পিতাতো অনেক আছে। প্ৰাৰ্থনাতো কয় - হে প্ৰভু, হে ঈশ্বৰ। 'বাবা' বুলি কিয় নকয়? 'পৰমপিতা'ই নহয় জানো। কিন্তু 'বাবা' শব্দটি যেন তল পৰি যায়, 'পৰমাত্মা' শব্দটি উচ্চ হৈ যায়। আহানো কৰে - হে প্ৰভু, নয়নহীনক মাৰ্গ-দৰ্শন কৰা। আত্মাসকলে কয় - বাবা, আমাক মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ মাৰ্গ-দৰ্শন কৰা। 'প্ৰভু' শব্দটি কিমান ডাঙৰ। 'পিতা' শব্দটি লঘু হয়। ইয়াত তোমালোকে জানা যে পিতাই আহি বুজায়। লৌকিক ৰীতিৰ ফালৰ পৰাতো পিতা অনেক আছে, আহানো কৰে - "তুমি মাতা-পিতা"..... কিমান সাধাৰণ শব্দ। ঈশ্বৰ বা প্ৰভু বুলি ক'লে তেতিয়া ভাবে তেওঁ কি কৰিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতাৰ আগমন হৈছে। পিতাই অতি উচ্চ মাৰ্গৰ বিষয়ে সহজকৈ শুনায়ে। পিতাই কয় - মোৰ সন্তানসকল, তোমালোক ৰাৱণৰ মতত কাম চিতাত বহি ভস্মীভূত হৈ গৈছা। এতিয়া মই তোমালোকক পাৱন কৰি ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ আহিছো। পিতাক এই কাৰণেই আহান কৰে যাতে আহি পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলে। পিতাই কয় - মই তোমালোকৰ সেৱা কৰিবলৈকে আহিছো। তোমালোক সন্তানসকলো ভাৰতৰ অলৌকিক সেৱাত ব্ৰতী হৈ আছা। যি সেৱা তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকে ভাৰতৰ কাৰণেই কৰা, শ্ৰীমতত পবিত্ৰ হৈ আকৌ ভাৰতক পবিত্ৰ কৰি তোলা। বাপু গান্ধীৰো আশা আছিল - ৰামৰাজ্য হওঁক। পিছে কোনো মনুষ্যইতো ৰামৰাজ্য গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। নহ'লেনো প্ৰভুক পতিত-পাৱন বুলি কৈ কিয় আহান কৰে? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ভাৰতৰ প্ৰতি কিমান প্ৰেম আছে। সঁচা সেৱাতো তোমালোকে কৰা, বিশেষকৈ ভাৰতৰ আৰু সাধাৰণভাৱে গোটেই সৃষ্টিৰ।

তোমালোকে জানা ভাৰতক পুনৰ ৰামৰাজ্য কৰি তোলে, যিটো বাপুজীয়ে বিচাৰিছিল। তেওঁ হদৰ বাপুজী আছিল, এওঁ আকৌ হৈছে বেহদৰ বাপুজী। এওঁ বেহদৰ সেৱা কৰে। এয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি এইটো নিচা থাকে যে আমি ৰামৰাজ্য গঢ়ি তুলিম। তোমালোক চৰকাৰৰ সেৱক। তোমালোকে দৈৱী চৰকাৰ গঠন কৰা। তোমালোকৰ ভাৰতৰ বাবে নিচা আছে। জানা যে সত্যযুগত এয়া পাৱন ভূমি আছিল, এতিয়াতো পতিত। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি পুনৰ পিতাৰ দ্বাৰা পাৱন ভূমি বা সুখধাম গঢ়ি আছো, সেয়াও গুপ্ত ভাৱে। শ্ৰীমতত গুপ্ত ভাৱে পোৱা। ভাৰত চৰকাৰৰ বাবেই তোমালোকে কৰি আছা। শ্ৰীমতত তোমালোকে ভাৰতৰ উচ্চতকৈও উচ্চ সেৱা তন-মন-ধনেৰে কৰি আছা। কংগ্ৰেছী লোকসকল কিমান জেল আদিলৈ গ'ল। তোমালোকতো জেল আদিলৈ যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। তোমালোকৰতো হৈছেই আত্মিক কথা। তোমালোকৰ যুদ্ধও 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণৰ সৈতে। যি ৰাৱণৰ গোটেই জগততে ৰাজত্ব। এয়া হৈছে তোমালোকৰ সেনা। লংকাতো এটা সৰু দ্বীপ। এই সৃষ্টিখন হৈছে বেহদৰ দ্বীপ। তোমালোকে বেহদৰ পিতাৰ শ্ৰীমত অনুসৰি সকলোকে ৰাৱণৰ জেলৰ পৰা মুক্ত কৰা। এয়াতো তোমালোকে জানা যে এই পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশতো নিশ্চয় হ'ব। তোমালোক হৈছা শিৱ শক্তি। এই গোপ সকলো শিৱ শক্তি। গুপ্ত ৰীতিৰে তোমালোকে ভাৰতৰ বহুত ডাঙৰ সেৱা কৰি আছা। আগলৈ সকলোয়ে জানিব। তোমালোকৰ হৈছে শ্ৰীমত অনুসৰি আত্মিক সেৱা। তোমালোক গুপ্ত। চৰকাৰে নাজানেই যে এই বিংকৈ: সকলে ভাৰতক নিজৰ তন-মন-ধনেৰে শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ সঁচা থও কৰি গঢ়ি তোলে। ভাৰত সঁচা থও আছিল, এতিয়া মিছা থও। সঁচা কেৱল এজন পিতাই হয়। কোৱাও হয় - গড় ইজু টুথ (ভগৱান সত্য)। তোমালোকক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ সঁচা শিক্ষা দি আছে। পিতাই কয় - কল্পৰ আগতেও তোমালোকক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তুলিছিলোঁ, ৰামায়ণতো কি-কি কথা লিখি দিছে। এনেকৈ কয় যে ৰামে বান্দৰ সেনা লৈছিল। তোমালোক আগতে বান্দৰ সদৃশ আছিল। এগৰাকী সীতাৰ কথাতো নহয়। পিতাই বুজায় কেনেকৈ আমি

ৰাৱণ ৰাজ্যৰ বিনাশ কৰাই ৰাম ৰাজ্য স্থাপন কৰে, ইয়াত কোনো কষ্টৰ কথা নাই। তেওঁলোকেতো কিমান খৰচ কৰে। ৰাৱণৰ প্ৰতিকৃতি সাজি আকৌ সেয়া জ্বলাই দিয়ে। একোৱে বুজি নাপায়। ডাঙৰ-ডাঙৰ ব্যক্তিসকল যায়, বিদেশী লোককো দেখুৱায়, একোৱে বুজি নাপায়। এতিয়া পিতাই বুজায় গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰত উৎসাহ আছে যে আমি ভাৰতৰ সঁচা আত্মিক সেৱা কৰি আছে। বাকী গোটেই সৃষ্টি ৰাৱণৰ মতত চলি আছে, তোমালোক ৰামৰ শ্ৰীমতত চলি আছে। ৰাম বুলি কোৱা বা শিৱ বুলি কোৱা, নাম বহুত ৰাখি দিছে।

তোমালোক সন্তানসকল শ্ৰীমত অনুসৰি ভাৰতৰ আটাইতকৈ মূল্যবান সেৱক হোৱা। কোৱাও হয় - হে পতিত-পাৱন, আহি পাৱন কৰি তোলা। তোমালোকে জানা সত্যযুগত আমি কিমান সুখ পাওঁ। প্ৰচুৰ খাজনা (সম্পত্তি) পাওঁ। তাত এভাৰেজ (গড়) আয়ুসো কিমান বেছি হয়। তাত সকলো যোগী, ইয়াত সকলো ভোগী। সেয়া পাৱন, এয়া পতিত। কিমান দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য। কৃষ্ণকো যোগী বুলি কয়, মহাত্মা বুলিও কয়। কিন্তু তেওঁতো সঁচা মহাত্মা হয়। তেওঁৰতো মহিমা গোৱা হয় - সৰ্বগুণ সম্পন্ন.....। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়ো পৱিত্ৰ। সন্ন্যাসীতো গৃহস্থীত বিকাৰেৰে জন্ম লৈ পুনৰ সন্ন্যাসী হয়। এই কথাবোৰ এতিয়া পিতাই তোমালোকক বুজায়। এই সময়ত মনুষ্যতো হৈছে অনৰাইটিয়চ (পাপী, অসামু), অনহেদ্বী (অসুখী)। সত্যযুগত কেনেকুৱা আছিল? ৰিলিজিয়চ (ধাৰ্মিক), ৰাইটিয়চ (সামু, ন্যায়পৰায়ণ) আছিল। 100% চালভেণ্ট (চহকী) আছিল। চিৰ সুখী আছিল। দিন-ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। এয়া সঠিককৈ তোমালোকেহে জানা। এয়া জানো আন কোনোবাই জানিব যে ভাৰত হেভেনৰ (স্বৰ্গৰ) পৰা হেল (নৰক) কেনেকৈ হ'ল? লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পূজা কৰে, মন্দিৰ সাজে, বুজি একোৱে নাপায়। পিতাই বুজাই থাকে - যিসকল ভাল মৰ্যাদা সম্পন্ন হয়, বিৰলাকো বুজাব পাৰা, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে এই পদ কেনেকৈ পালে, কি কৰিলে যাৰ বাবে এওঁলোকৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে? অক্যুপেশ্বনৰ (কৰ্তব্য, বৃত্তি) বিষয়ে একো নজনাকৈ পূজা কৰাটোও পাথৰ পূজা অথবা পুতলা পূজা হৈ গ'ল। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকলে জানে যে যীশুখ্ৰীষ্ট অমুক সময়ত আহিল, পুনৰ আহিব।

গতিকে তোমালোক সন্তানসকলৰ কিমান আত্মিক গুপ্ত নিচা থকা উচিত। আত্মা আনন্দিত হোৱা উচিত। আধাকল্প দেহ-অভিমানী হৈ থাকিলা। এতিয়া পিতাই কয় - অশৰীৰী হোৱা, নিজক আত্মা বুলি বুজা। আমি আত্মাই পিতাৰ পৰা শুনি আছোঁ। অন্য সংসংগত কেতিয়াও এনেকৈ নুবুজায়। এয়া আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। আত্মায়ে সকলো শুনে নহয় জানো। আত্মাই কয় - মই প্ৰধান মন্ত্ৰী, মই অমুক। আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা ক'লে যে মই প্ৰধান মন্ত্ৰী। এতিয়া তোমালোকে কোৱা - মই আত্মাই পুৰুষাৰ্থ কৰি স্বৰ্গৰ দেৱী-দেৱতা হৈ আছোঁ। অহম্ আত্মা (মই আত্মা), মম্ শৰীৰ (এয়া মোৰ শৰীৰ)। দেহী-অভিমানী হ'বলৈয়ে বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বাৰে-বাৰে নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। তোমালোক হৈছা ম'ষ্ট অবিডিভিয়েন্ট চাৰ্ভেণ্ট (একান্ত বাধ্য সেৱক)। গুপ্ত ৰীতিৰে কৰ্তব্য পালন কৰা। গতিকে নিচাও গুপ্ত হোৱা উচিত। আমি চৰকাৰৰ আত্মিক সেৱক। ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলা। বাপুজীয়েও যি বিচাৰিছিল নতুন সৃষ্টিত নতুন ভাৰত হওক, নতুন দিল্লী হওক। এতিয়া নতুন সৃষ্টিতো নাই। এই পুৰণি দিল্লী কৰবস্থান হৈ যায় আকৌ পৰিস্থান হ'ব। এতিয়া জানো ইয়াক পৰিস্থান বুলি কোৱা হ'ব। তোমালোকে নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে পৰিস্থান, নতুন দিল্লী স্থাপনা কৰি আছে। এয়া অতি বুজিবলগীয়া কথা। এই কথাবোৰ পাহৰি যাব নালাগে। ভাৰতক পুনৰ সুখধাম কৰি তোলা এয়া কিমান উচ্চ কাৰ্য। ডামাৰ প্লেণ অনুসৰি সৃষ্টি পুৰণি হ'বই লাগিব। দুখধাম নহয় জানো। দুখ হ'তা, সুখ ক'তা বুলি এজন পিতাকহে কোৱা হয়। তোমালোকে জানা যে পিতাই 5 হাজাৰ বছৰৰ পাচত আহি দুখী ভাৰতক সুখী কৰি তোলে। সুখো দিয়ে, শান্তিও দিয়ে। মনুষ্যই কয় - মনৰ শান্তি কেনেকৈ পাম? এতিয়া শান্তিতো শান্তিধাম মৰমৰ ঘৰতহে পোৱা যায়। সেইখনক কোৱা হয় শান্তিধাম, য'ত আৱাজ (শব্দ) নাই, দুখ নাই। সূৰ্য, চন্দ্ৰ আদিও নাথাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এই গোটেই জ্ঞান আছে। পিতাও আহি একান্ত বাধ্য সেৱক হোৱা নাই জানো। কিন্তু পিতাৰ বিষয়েতো একেবাৰে নাজানে। সকলোকে মহাত্মা বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া মহান আত্মাতো স্বৰ্গৰ বাহিৰে আন ক'তো থাকিব নোৱাৰে। তাত আত্মা পৱিত্ৰ হৈ থাকে। যেতিয়া পৱিত্ৰ আছিল তেতিয়া সুখ, সমৃদ্ধি আছিল। এতিয়া পৱিত্ৰতা নাই সেইবাবে একোৱে নাই। পৱিত্ৰতাৰে মান আছে। দেবতাসকল পৱিত্ৰ সেইবাবেতো তেওঁলোকৰ আগত নতশিৰ হয়। পৱিত্ৰক পাৱন, অপৱিত্ৰক পতিত বুলি কোৱা হয়। এওঁ হ'ল গোটেই বিশ্বৰ বেহদৰ বাপুজী, এনেয়েতো মেয়ৰকো চিটি ফাদাৰ (চহৰৰ পিতা) বুলি কয়। তাত এনেকুৱা কথা থাকিব জানো। তাততো নিয়ম অনুসৰি ৰাজ্য চলে। আহানো কৰে - পতিত-পাৱন আহ। এতিয়া পিতাই কয় -পৱিত্ৰ হোৱা, তেতিয়া কয় - এয়া কেনেকৈ হ'ব, আকৌ সন্তান কেনেকৈ জন্ম হ'ব? সৃষ্টিৰ কেনেকৈ বৃদ্ধি হ'ব? তেওঁলোকে এয়া নাজানে যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিল। তোমালোক সন্তানসকলে কিমান অপ'জিশ্বন (বিৰুদ্ধাচৰণ) সহ্য কৰিবলগীয়া হয়।

ড্রামাত যি কল্পৰ আগতে হৈছিল সেয়া পুনৰাবৃত্তি হয়। এনেকুৱা নহয় যে ড্রামা বুলি ভাবি থমকি ৰ'ব লাগে - ড্রামাত যদি আছে পাম! স্কলত এনেকৈ বহি থাকিলে কোনোবা পাছ হৈ যাব নেকি? প্ৰতিটো বস্তুৰ কাৰণে মনুষ্যই পুৰুষাৰ্থতো কৰে। পুৰুষাৰ্থ অবিহনে পানীও পোৱা নাযায়। প্ৰতি চেকেণ্ডত যি পুৰুষাৰ্থ কৰা হয় সেয়া প্ৰালঙ্কৰ কাৰণে। এয়া বেহদৰ পুৰুষাৰ্থ বেহদৰ সুখৰ বাবে কৰিব লাগে। এতিয়া হৈছে ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি তথা ব্ৰাহ্মণসকলৰ ৰাতি আকৌ ব্ৰাহ্মণসকলৰ দিন হ'ব। শাস্ত্ৰতো পঢ়িছিলো কিন্তু একোৱে বুজা নাছিল। এই বাবাই (ব্ৰহ্মা) নিজে বহি ৰামায়ণ ভাগৱত আদি শুনাইছিল, পণ্ডিত হৈ বহিছিল। এতিয়া বুজিছে সেয়াতো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। ভক্তি বেলেগ, জ্ঞান অন্য বস্তু। পিতাই কয় -তোমালোক কাম চিতাত বহি সকলো কলা হৈ গৈছ। কৃষ্ণকো শ্যাম সুন্দৰ বুলি নকয় জানো। পূজাৰী লোকসকল হৈছে অন্ধবিশ্বাসী। কিমান যে ভূত পূজা কৰে। শৰীৰৰ পূজা কৰা মানে 5 তন্ত্ৰৰ পূজা হৈ গ'ল। ইয়াক কোৱা হয় - ব্যভিচাৰী পূজা। ভক্তি প্ৰথমতে অব্যভিচাৰী আছিল, এজন শিৱৰেই পূজা হৈছিল। এতিয়া চোৱা কি-কি পূজা হৈ থাকে। পিতাই আচৰিত কথাবোৰো দেখুৱাই দিয়ে, জ্ঞানো বুজাই আছে। কাঁইটৰ পৰা ফুল কৰি গঢ়ি আছে। তাক কোৱাই হয় - ফুলৰ বাগিচা। কাৰাচিত পহৰা দিয়া এজন পাঠান আছিল, তেৱোঁ ধ্যানত গৈছিল, কৈছিল - মই স্বৰ্গলৈ গ'লোঁ, খোদাই মোক ফুল দিলে। তেওঁৰ বহুত মজা লাগিছিল। আচৰিত নহয়নে। সেয়াতো 7 টা আচৰিত বস্তু বুলি কোৱা হয়। বাস্তৱতে বিশ্বৰ আচৰিত বস্তু হৈছে স্বৰ্গ - এয়া কোনেও নাজানে।

তোমালোকে কিমান ফাষ্ট ক্লাছ (সৰ্বোৎকৃষ্ট) জ্ঞান পাইছ। তোমালোক কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। কিমান উচ্চ বাপদাদা আৰু কিমান সাধাৰণ হৈ থাকে, পিতাৰে মহিমা গোৱা হয়, তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ, নিৰহংকাৰী। পিতাতো আহি সেৱা কৰিব লাগে। পিতাই সদায় সন্তানসকলৰ সেৱা কৰি, তেওঁলোকক ধন-সম্পত্তি দি নিজে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা লৈ লয়। সন্তানসকলক শিৰৰ ওপৰত উঠায় (নিজতকৈও শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে)। তোমালোক সন্তানসকল বিশ্বৰ মালিক হোৱা। মৰমৰ ঘৰলৈ গৈ পুনৰ আহি মৰমৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) ল'বাহি, পিতাই কয় - মইতো বাদশ্বাহী নলওঁ। সঁচা নিষ্কাম সেৱাধাৰীতো এজন পিতাহে হয়। গতিকে সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। কিন্তু মায়াই পাহৰাই দিয়ে। ইমান শ্ৰেষ্ঠ বাপদাদাক পাহৰি যোৱা উচিত জানো। দাদাৰ সম্পত্তিক লৈ কিমান নিচা থাকে। তোমালোকেতো শিৱ বাবাক পাইছ। তেওঁৰ সম্পত্তি আছে। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা আৰু দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। আসুৰি গুণবোৰ আঁতৰাই পেলাব লাগে। এনেকৈ গায়ো "মোৰ নিগুণহাৰীৰ কোনো গুণ নাই"। নিগুণ সংস্থা এটিও আছে। কিন্তু অৰ্থতো কোনেও বুজি নাপায়। নিগুণ অৰ্থাৎ কোনো গুণ নাই। কিন্তু তেওঁলোকে সেয়া বুজে জানো। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই এটা কথাই বুজায় - কোৱা, আমি তো ভাৰতৰ সেৱাত ব্ৰতী হৈ আছোঁ। যি সকলোৰে বাপুজী, আমি তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলোঁ। শ্ৰীমত ভাগৱত গীতা বুলি গোৱাও হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) যেনেকৈ আটাইতকৈ উচ্চ বাপদাদা চিম্পুল (সাধাৰণ) হৈ থাকে তেনেকৈ বহুত চিম্পুল, নিৰাকাৰী আৰু নিৰহংকাৰী হৈ থাকিব লাগে। পিতাৰ দ্বাৰা যি ফাষ্ট ক্লাছ (সৰ্বোৎকৃষ্ট) জ্ঞান পাইছা, সেয়া চিন্তন কৰিব লাগে।

(2) যি ড্রামা হুবহু ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হৈ আছে, ইয়াত বেহদৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি বেহদ সুখৰ প্ৰাপ্তি কৰিব লাগে। কেতিয়াও ড্রামা বুলি কৈ থমকি ৰ'ব নালাগে। প্ৰালঙ্কৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব লাগে।

বৰদান: শূনাৰ লগতে স্বৰূপ হৈ মনৰ মনোৰঞ্জনৰ দ্বাৰা সৰ্বদা শক্তিশালী আত্মা হোৱা
সদায় মনত 'স্ব'ৰ প্ৰতি বা অন্যৰ প্ৰতি উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ সংকল্প কৰা। নিজেও সেই সংকল্পৰ স্বৰূপ হোৱা
আৰু অন্যৰ সেৱাৰ প্ৰতিও লগোৱা তেতিয়া নিজৰ জীৱনো চিৰদিনৰ বাবে উৎসাহৰ হৈ যাব আৰু আনকো
উৎসাহ দিওঁতা হ'ব পাৰিব। যেনেকৈ মনোৰঞ্জনৰ কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা হয় তেনেকৈ সদায় মনৰ
মনোৰঞ্জনৰ কাৰ্যসূচী তৈয়াৰ কৰা, যি শূনা তাৰ স্বৰূপ হৈ যোৱা তেতিয়া শক্তিশালী হৈ যাব।

স্লোগান: আনক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ আগতে নিজক পৰিৱৰ্তন কৰা, এয়াই বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্নতা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

চলোঁতে-ফুৰোঁতে নিজক নিৰাকাৰী আত্মা আৰু কৰ্ম কৰোঁতে অব্যক্ত ফৰিস্থা বুলি ভাবা তেতিয়া সাক্ষী দৃষ্টা হৈ যাবা। এই দেহৰ জগতত যিয়ে হৈ নাথাকক কিয়, কিন্তু ফৰিস্থাই ওপৰৰ পৰা সাক্ষী হৈ সকলো ভূমিকা প্ৰত্যক্ষ কৰি, সাক্ষাৎ অৰ্থাৎ সহযোগ দিয়ে। সাক্ষাৎ দিয়া মানে নিজৰ দায়িত্ব পালন কৰা।